

Arrest

nr. 175 934 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Amla, gelegen in het district Dare-e-Nur van de provincie Nangarhar.

Ongeveer 15 jaar geleden, kort nadat de taliban van de macht werden verdreven, begon u te werken als lijfwacht voor Mohammad Halim, de broer van de toenmalige provinciale politiechef van Nangarhar, Gul Karim. U werkte ongeveer 4 jaar voor hem. Toen u in Jalalabad het huis bewaakte van Mohammad Halim werd u benaderd door manschappen van Sheikh Najmuddin. Hij had in het verleden samen met Mohammad Halim en Gul Karim gevochten in de Jihad en was nu talibancommandant in Kunar. Hij had

zich sindsdien ook gekant tegen Gul Karim. Zijn manschappen vroegen u om Mohammad Halim te verraden. U moest hen vertellen wanneer Halim naar Kunar zou gaan. U weigerde met hen mee te werken. Ongeveer negen maanden later werd u opgewacht in Jalalabad door de mannen van Najmuddin. Zij vroegen u om met hen mee te gaan om goederen op te halen voor Mohammad Halim. Nadat u besloot om mee te gaan, werd u geblinddoekt en vervoerd naar een onbekende plaats. Daar werd u gedwongen om de reisplannen van Mohammad Halim naar Kunar vrij te geven. U moest ook zijn zonen aan hen overleveren. Achteraf moest u die informatie aan een contactpersoon in de geldwisselingsmarkt verstrekken. U ging akkoord met hun eisen. U werd daarna afgezet op dezelfde plaats als waar ze u hadden ontvoerd. U ging naar huis, waarna u Mohammad Halim vertelde dat u rugpijn had en niet kon werken. U bleef 10 dagen thuis. U verliet daarna het land en verbleef ongeveer twee jaar en half illegaal in Turkije. U kwam in 2008 aan in Griekenland en verbleef er 7 jaar illegaal. U kwam aan in België op 14 september 2015 en u vroeg op 23 september 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban en door Mohammad Halim omdat u zonder zijn toestemming uw werk als zijn lijfwacht hebt stopgezet.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afghaans paspoort, uw taskara, medische documenten uit Griekenland, een Grieks bevel om het grondgebied te verlaten en verzendingsbewijzen uit Griekenland en Afghanistan neer.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met Mohammad Halim en de taliban.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart uw land van herkomst omstreeks 2005 te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en fysieke integriteit (CGVS 1, p. 12 en 15-16) maar dat u na uw vertrek uit Afghanistan **ongeveer 7 jaar in Griekenland hebt verbleven zonder er een asielaanvraag in te dienen** en u pas op 23 september 2015 in België asiel hebt aangevraagd (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12-13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u in Griekenland geen asiel heeft aangevraagd, zegt u dat de situatie en de procedure in Griekenland zeer ongunstig was en u daarom geen asiel aanvraag (CGVS 1, p. 11). Verder bevraagd over de reden waarom u dan toch nog 7 jaar illegaal in het land bleef, zegt u enkel dat het in die tijd veel moeilijker was dan nu om binnen Europa de grenzen over te steken (CGVS 2, p. 12-13). Dit kan echter allerm minst weerhouden worden als een afdoende uitleg voor uw nalaten de bescherming van de Griekse autoriteiten te vragen. Dat u geen asiel vroeg in Griekenland kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.

Daarnaast heeft u uw problemen met de manschappen van Sheikh Najmuddin, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt u aanvankelijk dat de mannen van Najmuddin u voor het eerst benaderden in het huis van Mohammad Halim in Jalalabad, en u daar vroegen om hem te verraden (CGVS 2, p. 7-8). Er moet evenwel worden opgemerkt dat u reeds had verklaard dat Najmuddin uit Jalalabad was verjaagd door buitenlandse troepen en dat hij Gul Karim, de broer van Mohammad Halim, hiervoor verantwoordelijk had gesteld (CGVS 1, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd waarom de mannen van Najmuddin nog in het huis van Mohammad Halim mochten komen, aangezien zijn broer en Najmuddin op gespannen voet leefden, zegt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was tussen Mohammad Halim en Najmuddin en dat uw werkgever er daarom geen problemen mee had om Najmuddins handlangers in zijn huis binnen te laten (CGVS 2, p. 7). Dit is echter weinig aannemelijk. Het is ook merkwaardig dat de manschappen van Najmuddin in het huis van de broer van hun vijand aan diens lijfwacht zouden vragen of hij zijn werkgever wil verraden, indachtig het risico dat ze zouden lopen als u die informatie aan Mohammad Halim zou doorgeven. Hiermee geconfronteerd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 8). Ook wanneer u gevraagd wordt wat die mannen toen in het huis van M. Halim kwamen doen, kan u geen antwoord bieden (CGVS 2, p. 8). Bovendien is het erg opmerkelijk dat u dit incident niet hebt gemeld aan uw werkgever. Hierover

verder bevraagd, zegt u enkel dat u bang was dat hij u zou vermoorden. Wanneer u dan de logische vraag gesteld krijgt waarom uw werkgever u zou vermoorden als u hem had gemeld dat zijn voormalige vriend hem wou verraden, zegt u enkel dat u dacht dat hij u uit voorzorg iets zou aandoen (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring houdt evenwel geen steek. Het is immers totaal onlogisch dat u als lijfwacht vreesde om vermoord te worden door uw eigen werkgever wanneer u die persoon zou willen waarschuwen voor gevaar. Dit is immers de voornaamste taak van een lijfwacht. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw verklaringen over uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan.

Voorts moet er worden gesteld dat u uw ontvoering door de manschappen van Najmuddin niet aannemelijk heeft gemaakt. U stelt namelijk dat u ongeveer 9 maanden na de eerste benadering werd opgewacht door Najmuddins mannen in de Hindo Sozanstraat in Jalalabad (CGVS 2, p. 8-9). Daar zouden ze u hebben gevraagd om goederen voor Mohammad Halim te komen ophalen, waarna u gewoon met hen meeging. Op de vraag welke goederen u moest ophalen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom u hen zomaar vertrouwdde, zegt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was, en dat er veel tijd zat tussen de eerste en tweede benadering (CGVS 2, p. 9). Wanneer u dan wordt verteld dat het merkwaardig is dat u hen zomaar vertrouwt nadat ze u reeds hadden gevraagd om uw werkgever te verraden, herhaalt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was en u ze daarom geloofde (CGVS 2, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u deze mannen zomaar zou hebben vertrouwd als ze u ervoor reeds hadden gevraagd om uw werkgever te verraden, hoeveel tijd er ook tussen de twee gebeurtenissen zat.

Voorts is het opmerkelijk dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan geen poging heeft ondernomen om uw werkgever te waarschuwen voor de plannen van Sheikh Najmuddin. Wanneer u wordt gevraagd of u uw voormalige werkgever achteraf heeft verteld waarom u Afghanistan ontvlucht bent, antwoordt u ontkennend (CGVS 2, p. 11). Dit is evenwel zeer merkwaardig. Van een lijfwacht die het land ontvlucht omdat hij zijn werkgever niet wil verraden, kan op zijn minst worden verwacht dat hij een boodschap zou proberen over te brengen om zijn voormalige werkgever voor verder gevaar te behoeden. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat indien u hem had gecontacteerd, hij u zou hebben gedwongen om te zeggen waar u was (CGVS 2, p. 11). Dit is evenwel weinig aannemelijk aangezien u reeds in het buitenland verbleef en u dus niets meer hoefde te vrezen. U verklaart ook dat u vreesde dat er mensen van Gul Karim en Mohammad Halim in Griekenland zouden zijn geweest en dat u niet wou zeggen waar u was om geen problemen te krijgen (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u helemaal niet hoefde te zeggen waar u was, zegt u dat hij u misschien had gedwongen om naar Afghanistan terug te keren, of dat hij uw familie in gevaar zou brengen (CGVS 2, p. 12). Uw verklaringen ter zake zijn evenwel louter hypothetisch. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast moet worden aangestipt dat u geen enkele informatie heeft over hoe het conflict tussen Gul Karim, Mohammad Halim en Sheikh Najmuddin is geëvolueerd sinds u Afghanistan heeft verlaten. U stelt aanvankelijk dat u niet zou weten hoe u aan dergelijke informatie zou moeten komen (CGVS 2, p. 11). Dit is echter weinig aannemelijk. U heeft namelijk nog regelmatig contact met uw broer die in Jalalabad woont, en er kan redelijkerwijs van worden uitgegaan dat u zich informeert over de mensen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p.13; CGVS 2, p. 10-11). Wanneer u gevraagd wordt of u het aan uw broer heeft gevraagd, zegt u enkel dat Mohammad Halim er nog is en dat hij heeft gevraagd waar u was. Het is evenwel opmerkelijk dat u niet met zekerheid weet te zeggen waar de drie mannen momenteel verblijven, en u er evenmin van op de hoogte bent of Mohammad Halim na uw vertrek nog werd bedreigd door Najmuddin (CGVS 2, p. 11). Uw totale gebrek aan kennis over de verdere evolutie van het conflict tussen enerzijds Sheikh Najmuddin en anderzijds Gul Karim en Mohammad Halim, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen waardoor u Afghanistan hebt verlaten. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan door Mohammad Halim zult worden vermoord omdat u zonder zijn toestemming uw job hebt verlaten, ernstig ondermijnd. Immers, aangezien u de reden waardoor u uw job heeft verlaten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er enkel worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarin u bent vertrokken uit Afghanistan en de manier waarop uw job als lijfwacht bij Mohammad Halim werd beëindigd. Bijgevolg maakt u dan ook geenszins aannemelijk dat u daardoor bij terugkeer problemen zou ondervinden met uw voormalige werkgever.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en paspoort bevestigen enkel uw identiteit en afkomst uit het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Het Afghaanse verzendingsbewijs toont enkel aan dat u banden heeft in het district Dara-e-Nur van de provincie

Nangarhar, Afghanistan. De Griekse medische documenten, het Griekse verzendingsbewijs en het Griekse bevel tot het verlaten van het grondgebied tonen enkel aan dat u in Griekenland heeft verbleven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw voorgehouden problemen met uw werkgever in Afghanistan en uw problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U stelde tijdens uw eerste interview namelijk dat uw twee zussen met hun man in Jalalabad wonen, alsook uw oudste broer waarmee u nog regelmatig in contact bent. Hij werkt als chauffeur voor een organisatie waarvan u de naam niet kent en stelde het financieel goed toen u Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 10-11). U heeft ook 2,5 jaar als kok gewerkt toen u illegaal in Turkije verbleef en u had verschillende jobs in Griekenland toen u er 7 jaar verbleef, waaronder een job in de bouwsector (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12-13). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet naar Jalalabad kon terugkeren vanwege uw problemen met uw werkgever en met de taliban (CGVS 1, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 1, 2. van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967 en van de “onderzoeks-zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met Mohammad Halim en de taliban.

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart uw land van herkomst omstreeks 2005 te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en fysieke integriteit (CGVS 1, p. 12 en 15-16) maar dat u na uw vertrek uit Afghanistan **ongeveer 7 jaar in Griekenland hebt verbleven zonder er een asielaanvraag in te dienen** en u pas op 23 september 2015 in België asiel hebt aangevraagd (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12-13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u in Griekenland geen asiel heeft aangevraagd, zegt u dat de situatie en de procedure in Griekenland zeer ongunstig was en u daarom geen asiel aanvraag (CGVS 1, p. 11). Verder bevraagd over de reden waarom u dan toch nog 7 jaar illegaal in het land bleef, zegt u enkel dat het in die tijd veel moeilijker was dan nu om binnen Europa de grenzen over te steken (CGVS 2, p. 12-13). Dit kan echter allerm minst weerhouden worden als een afdoende uitleg voor uw nalaten de bescherming van de Griekse autoriteiten te vragen. Dat u geen asiel vroeg in Griekenland kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.*

Daarnaast heeft u uw problemen met de manschappen van Sheikh Najmuddin, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt u aanvankelijk dat de mannen van Najmuddin u voor het eerst benaderden in het huis van Mohammad Halim in Jalalabad, en u daar vroegen om hem te verraden (CGVS 2, p. 7-8). Er moet evenwel worden opgemerkt dat u reeds had verklaard dat Najmuddin uit Jalalabad was verjaagd door buitenlandse troepen en dat hij Gul Karim, de broer van Mohammad Halim, hiervoor verantwoordelijk had gesteld (CGVS 1, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd waarom de mannen van Najmuddin nog in het huis van Mohammad Halim mochten komen, aangezien zijn broer en Najmuddin op gespannen voet leefden, zegt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was tussen Mohammad Halim en Najmuddin en dat uw werkgever er daarom geen problemen mee had om Najmuddins handlangers in zijn huis binnen te laten (CGVS 2, p. 7). Dit is echter weinig aannemelijk. Het is ook merkwaardig dat de manschappen van Najmuddin in het huis van de broer van hun vijand aan diens lijfwacht zouden vragen of hij zijn werkgever wil verraden, indachtig het risico dat ze zouden lopen als u die informatie aan Mohammad Halim zou doorgeven. Hiermee geconfronteerd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 8). Ook wanneer u gevraagd wordt wat die mannen toen in het huis van M. Halim kwamen doen, kan u geen antwoord bieden (CGVS 2, p.

8). Bovendien is het erg opmerkelijk dat u dit incident niet hebt gemeld aan uw werkgever. Hierover verder bevraagd, zegt u enkel dat u bang was dat hij u zou vermoorden. Wanneer u dan de logische vraag gesteld krijgt waarom uw werkgever u zou vermoorden als u hem had gemeld dat zijn voormalige vriend hem wou verraden, zegt u enkel dat u dacht dat hij u uit voorzorg iets zou aandoen (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring houdt evenwel geen steek. Het is immers totaal onlogisch dat u als lijfwacht vreesde om vermoord te worden door uw eigen werkgever wanneer u die persoon zou willen waarschuwen voor gevaar. Dit is immers de voornaamste taak van een lijfwacht. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw verklaringen over uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan.

Voorts moet er worden gesteld dat u uw ontvoering door de manschappen van Najmuddin niet aannemelijk heeft gemaakt. U stelt namelijk dat u ongeveer 9 maanden na de eerste benadering werd opgewacht door Najmuddins mannen in de Hindo Sozanstraat in Jalalabad (CGVS 2, p. 8-9). Daar zouden ze u hebben gevraagd om goederen voor Mohammad Halim te komen ophalen, waarna u gewoon met hen meeging. Op de vraag welke goederen u moest ophalen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom u hen zomaar vertrouwd, zegt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was, en dat er veel tijd zat tussen de eerste en tweede benadering (CGVS 2, p. 9). Wanneer u dan wordt verteld dat het merkwaardig is dat u hen zomaar vertrouwt nadat ze u reeds hadden gevraagd om uw werkgever te verraden, herhaalt u enkel dat er geen openlijke vijandigheid was en u ze daarom geloofde (CGVS 2, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u deze mannen zomaar zou hebben vertrouwd als ze u ervoor reeds hadden gevraagd om uw werkgever te verraden, hoeveel tijd er ook tussen de twee gebeurtenissen zat.

Voorts is het opmerkelijk dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan geen poging heeft ondernomen om uw werkgever te waarschuwen voor de plannen van Sheikh Najmuddin. Wanneer u wordt gevraagd of u uw voormalige werkgever achteraf heeft verteld waarom u Afghanistan ontvlucht bent, antwoordt u ontkennend (CGVS 2, p. 11). Dit is evenwel zeer merkwaardig. Van een lijfwacht die het land ontvlucht omdat hij zijn werkgever niet wil verraden, kan op zijn minst worden verwacht dat hij een boodschap zou proberen over te brengen om zijn voormalige werkgever voor verder gevaar te behoeden. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat indien u hem had gecontacteerd, hij u zou hebben gedwongen om te zeggen waar u was (CGVS 2, p. 11). Dit is evenwel weinig aannemelijk aangezien u reeds in het buitenland verbleef en u dus niets meer hoefde te vrezen. U verklaart ook dat u vreesde dat er mensen van Gul Karim en Mohammad Halim in Griekenland zouden zijn geweest en dat u niet wou zeggen waar u was om geen problemen te krijgen (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u helemaal niet hoefde te zeggen waar u was, zegt u dat hij u misschien had gedwongen om naar Afghanistan terug te keren, of dat hij uw familie in gevaar zou brengen (CGVS 2, p. 12). Uw verklaringen ter zake zijn evenwel louter hypothetisch. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast moet worden aangestipt dat u geen enkele informatie heeft over hoe het conflict tussen Gul Karim, Mohammad Halim en Sheikh Najmuddin is geëvolueerd sinds u Afghanistan heeft verlaten. U stelt aanvankelijk dat u niet zou weten hoe u aan dergelijke informatie zou moeten komen (CGVS 2, p. 11). Dit is echter weinig aannemelijk. U heeft namelijk nog regelmatig contact met uw broer die in Jalalabad woont, en er kan redelijkerwijs van worden uitgegaan dat u zich informeert over de mensen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p.13; CGVS 2, p. 10-11). Wanneer u gevraagd wordt of u het aan uw broer heeft gevraagd, zegt u enkel dat Mohammad Halim er nog is en dat hij heeft gevraagd waar u was. Het is evenwel opmerkelijk dat u niet met zekerheid weet te zeggen waar de drie mannen momenteel verblijven, en u er evenmin van op de hoogte bent of Mohammad Halim na uw vertrek nog werd bedreigd door Najmuddin (CGVS 2, p. 11). Uw totale gebrek aan kennis over de verdere evolutie van het conflict tussen enerzijds Sheikh Najmuddin en anderzijds Gul Karim en Mohammad Halim, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen waardoor u Afghanistan hebt verlaten. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan door Mohammad Halim zult worden vermoord omdat u zonder zijn toestemming uw job hebt verlaten, ernstig ondermijnd. Immers, aangezien u de reden waardoor u uw job heeft verlaten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er enkel worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarin u bent vertrokken uit Afghanistan en de manier waarop uw job als lijfwacht bij Mohammad Halim werd beëindigd. Bijgevolg maakt u dan ook geenszins aannemelijk dat u daardoor bij terugkeer problemen zou ondervinden met uw voormalige werkgever.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en paspoort bevestigen enkel uw identiteit en afkomst uit het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Het Afgaanse

verzendingsbewijs toont enkel aan dat u banden heeft in het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar, Afghanistan. De Griekse medische documenten, het Griekse verzendingsbewijs en het Griekse bevel tot het verlaten van het grondgebied tonen enkel aan dat u in Griekenland heeft verbleven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw voorgehouden problemen met uw werkgever in Afghanistan en uw problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wijst op de situatie van asielzoekers in Griekenland om de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij gedurende zeven jaar in Griekenland is verbleven zonder een poging te ondernemen om zijn beweerde nood aan bescherming zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag te bekomen, te verschonen. Verzoeker haalt hier ook kort het *M.S.S. arrest* van 21 juni 2011 aan en stelt dat er ten aanzien van België een schending van artikel 3 EVRM werd uitgesproken omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland. Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan echter worden verwacht dat hij een beroep doet op de beschermingsmogelijkheden die hiervoor specifiek voorzien zijn en aldus een asielaanvraag in Griekenland indiende teneinde internationale bescherming te bekomen.

Verzoeker toont niet aan dat het destijds onmogelijk was of uiterst moeilijk om een asielaanvraag in Griekenland in te dienen. Niettegenstaande verzoeker aangaf geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland omdat hij een goed leven wilde en de erbarmelijke omstandigheden waarin asielzoekers moesten overleven, zoals bevestigd in het *M.S.S. arrest*, hier niet mee in overeenstemming was, slaagt verzoeker er toch in om 7 jaar als illegaal te overleven in Griekenland (stuk 23, Verklaring DVZ, vraag 31). Bovendien stelde verzoeker dat er enkel financiële redenen ten grondslag lagen aan de beslissing om zeven jaar te wachten alvorens naar België te komen (stuk 9, gehoorverslag, p. 19). Gelet op wat voorafgaat is verzoekers keuze om geen asielaanvraag in Griekenland in te dienen omwille van de door hem opgegeven redenen dan ook niet in overeenstemming te brengen met de beweerde vrees voor zijn leven.

Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan dan ook worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient teneinde internationale bescherming te bekomen.

Het argument dat het in Afghanistan geregeld gebeurt dat er geen openlijke vijandigheid, maar dat dit niet wil zeggen dat er geen onderlinge problemen zijn met de verwijzing naar het feit dat mensen overdag hun dagelijks leven leiden en zich 's nachts vermommen als taliban, zijn slechts algemene beweringen zonder enige grond. Een dergelijke algemene argumentatie is dan ook niet bij machte om de ongeloofwaardige situatie zoals omstandig beschreven in de bestreden beslissing een geloofwaardig karakter te geven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij het incident niet aan zijn werkgever heeft verteld en hem ook nooit heeft gewaarschuwd omdat hij repercussies voor zijn familie vreesde, merkt de Raad op dat deze verklaring geen steek houdt. Het kan immers niet worden aangenomen dat verzoekers werkgever een gevaar zou vormen voor verzoekers familie indien verzoeker hem wil waarschuwen voor gevaar. Waar verzoeker opwerpt dat hij angst heeft voor zijn voormalige werkgever omdat hij zijn werk als lijfwacht heeft verlaten is opnieuw een *post factum* verklaring. Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat zijn voormalige werkgever verzoeker hierom zou viseren.

De foto die verzoeker neerlegt en waarop naar eigen zeggen zijn voormalige werkgever zou staan, vormt geen enkel bewijs van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas. Overigens zijn er geen concrete aanwijzingen dat de persoon op de foto daadwerkelijk de gevreesde M.H. is en dat deze momenteel nog in leven is.

In het verzoekschrift blijkt verzoeker plots wel op de hoogte te zijn van actuele informatie over het conflict tussen G.K, M.H en S.N. Opnieuw beperkt verzoeker zich slechts tot *post factum* beweringen. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ten tijde van het gehoor er geen actuele informatie over kon geven niettegenstaande hij had aangegeven contact te hebben met zijn broer die in Jalalabad woont.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen informatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 en COI Focus "*Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015) is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootste gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad. De Raad acht de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde artikelen niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Het persartikel uit "*The Diplomat*" heeft het in hoofdzaak over het gevaar op de weg ingevolge het roekeloze verkeer. Ook blijkt hieruit dat de Afghaanse veiligheidsdiensten en checkpoints worden gevisereerd. Waar in voormeld artikel een Afghaanse reiziger klaagt over het gegeven dat de opstandelingen er niet om geven of zij nu vuren op veiligheidspersoneel of gewone burgers moet erop worden gewezen dat het hier slechts om een interpretatie gaat van de gedachtegang van de opstandelingen. Ook is het slechts de verklaring van één niet nader gespecificeerde "reiziger" gegeven op een niet nader gespecificeerd moment, wat maakt dat het niet bij machte is aan te tonen dat verzoeker niet veilig in Jalalabad zou kunnen geraken.

Van het tweede artikel dat verzoeker dienaangaande bij zijn verzoekschrift voegt, moet worden vastgesteld dat dit geen enkele bron vermeldt waar dit artikel zou verschenen zijn. Verzoeker beperkt zich tot de vermelding van de bewoordingen "nieuwsartikel" en "nieuwssite" zonder enigszins te specificeren over welke nieuwssite het zou gaan. Derhalve kan voormeld artikel evenmin afbreuk doen aan wat voorafgaat.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van State, waaruit volgens verzoeker moet worden afgeleid dat de verplaatsingen "binnen het beschermingsonderzoek vallen" om vervolgens te besluiten dat de verwerende partij hier geen rekening mee houdt, is niet dienstig. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is nagegaan of verzoeker Jalalabad veilig kan bereiken en dit onder verwijzing naar de informatie aanwezig in het administratief dossier.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft een individueel geval en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier) dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de anti-gouvernementele elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald

Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde 'soft targets', zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert uit het EASO: Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation van januari 2016 en benadrukt een aanslag in Jalalabad evenals naar een persartikel van 17 januari 2016, waarin bericht wordt over een aantal aanslagen in Jalalabad.

Deze informatie ligt echter volledig in dezelfde lijn als de informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt geenszins dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet is.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U stelde tijdens uw eerste interview namelijk dat uw twee zussen met hun man in Jalalabad wonen, alsook uw oudste broer waarmee u nog regelmatig in contact bent. Hij werkt als chauffeur voor een organisatie waarvan u de naam niet kent en stelde het financieel goed toen u Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 10-11). U heeft ook 2,5 jaar als kok gewerkt toen u illegaal in Turkije verbleef en u had verschillende jobs in Griekenland toen u er 7 jaar verbleef, waaronder een job in de bouwsector (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12-13). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet naar Jalalabad kon terugkeren vanwege uw problemen met uw werkgever en met de taliban (CGVS 1, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)"

Voor zover verzoeker aangeeft zich niet in Jalalabad te kunnen vestigen en desbetreffend naar zijn asielrelaas verwijst, moet erop worden gewezen dat hier geen geloof kan worden aan gehecht (zie supra). Waar verzoeker stelt dat hij geen contact heeft met zijn twee zussen en hun echtgenote uit angst dat zij ook geïsoleerd zullen worden, wordt verzoeker opnieuw gewezen op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien is het enkele gegeven dat hij momenteel geen contact heeft met zijn zussen en hun echtgenoten niet van aard dat dit zou kunnen verhinderen dat hij zich in Jalalabad vestigt.

Het argument dat de verwerende partij aan de verzoekende partij niet verder gevraagd heeft of hij de mogelijkheden had om zich te vestigen in Jalalabad, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Tijdens het gehoor van 28 januari 2016 werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of het mogelijk was voor hem om zich in Jalalabad te vestigen (stuk 9, gehoorverslag, p. 15). Overigens gaf verzoeker aan dit niet te kunnen doen *“vanwege de taliban, en vanwege de commandant waar ik voor werkte”* (stuk 9, gehoorverslag, p. 15). Gelet op de gegevens die voorliggen, toont verzoeker niet aan dat het redelijkerwijs niet zou kunnen worden aangenomen dat hij zich in Jalalabad kan vestigen.

Het louter stellen van de vraag *“waarom hij in Jalalabad zou kunnen wonen als hij 7 jaar in illegaal verblijf in Griekenland heeft verbleven, in erbarmelijke omstandigheden”* en de stelling dat hij eerder de omstandigheden in Griekenland verkoos dan het gevaar in Jalalabad kan mede gelet op wat voorafgaat geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen omtrent het vestigingsalternatief inzake Jalalabad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het vluchtelingenstatuut. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF